

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: R. R.,
bytem X,
proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2024, č. j. PK-RR/2550/24,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 7. 2024, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2024, č. j. PK-RR/2550/24 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 1. 2024, č. j. 4407/24/rozhodnutí II (dále jen „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí“).

2. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím rozhodl podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“) tak, že nařídil odstranění stavby označené jako „*Chata č. 2*“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X, přičemž *stavba k odstranění obsahuje chatu pro rekreaci, která obsahuje pobytový prostor o rozměrech 3,06 x 4,3 m a výšky 3,95 m od podlahy, kolnu pro nářadí o rozměrech 2,6 x 3,03 m a výšky 2,67 m od podlahy a na SZ straně navazující zpevněnou plochu z betonové dlažby o rozměrech 4,3 x 2,55 m; chata je usazena na monolitických betonových patkách se zvýšenou podlahou cca 80 cm nad terénem; střecha je sedlová, krytina falcovaný plech, kolna je zastřešena pultovou střechou; stavba je napojena na rozvod elektro*. Dále žalobci uložil povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, stanovil podmínky pro odstranění stavby a uložil žalobci povinnost nahradit náklady správního řízení.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že nově označil stavbu k odstranění jako „*Přístavby chaty č. 2*“ a rovněž nově vymezil stavbu k odstranění následovně: „*Jedná se o: - na SZ straně navazující zastřešenou zpevněnou plochu z betonové dlažby o rozměrech 4,3 x 2,55 m. - na JV straně navazující kolnu o rozměrech 2,6 x 3,03 m a výšky 2,67 m od podlahy. Kolna je zastřešena pultovou střechou*“ (dále též jen „*přístavby Chaty č. 2*“). Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Žaloba a další podání žalobce

4. Žalobce poté, co zrekapituloval obsah prvostupňového rozhodnutí a konstatoval, že napadené rozhodnutí potvrdilo závěry stavebního úřadu o odstranění předmětné stavby, označil obě tato správní rozhodnutí za nesprávná a nezákonná.
5. Žalobce první okruh žalobních námitek označil jako *nesprávně zhodnocený charakter řešené stavby*. Podle žalobce v prvostupňovém rozhodnutí nebylo zdůvodněno, proč stavební úřad nařizuje odstranění stavby v tzv. „volném režimu“, a proto žalobce již v odvolání namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že pro předmětnou stavbu není aplikovatelný § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona z důvodu, že předmětná stavba neslouží pro rodinnou rekreaci. Podle žalovaného je dle zmíněného ustanovení nerozhodné, na kterém pozemku se stavba nachází, ale rozhodné je to, o jakou stavbu se má jednat. Žalobce trval na tom, že předmětná stavba je ve smyslu § 79 odst. 2 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavbou, která jednak nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a zároveň spadá do režimu staveb, pro které není zapotřebí stavebního povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu. Žalobce trvá na tom, že předmětná stavba splňuje požadavky na rozměry stavby ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona a dále že se nachází více jak 2 m od hranice pozemků a zároveň je splněna i podmínka minimální výměry pozemku schopného vsakovat dešťovou vodu. Poté žalobce vyjádřil nesouhlas s žalovaným, že by se na pozemku pro rodinnou rekreaci musela nacházet i stavba pro rodinnou rekreaci, neboť dle formulace § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona se má jednat o stavbu, která splňuje dané rozměry a která se má nacházet na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci. Podle žalobce, pokud by se mělo jednat o stavbu pro rodinnou rekreaci, pak by zákonodárce uvedl, že se má jednat o stavbu pro rodinnou rekreaci hned na začátku zákonného ustanovení. Takto je podmínka rodinné rekreace pouze vázána na daný pozemek.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6. Žalobce rovněž namítal, že v napadeném rozhodnutí nebylo uvedeno, že by předmětná stavba byla v rozporu s územním plánem obce, ve kterém je pozemek zařazen do plochy rekreace. Žalobce nepovažuje za dostatečné odůvodnění, pokud žalovaný uvedl pouze to, že soulad stavby s územním plánem měl být přezkoumán v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobce je přesvědčen, že předmětná stavba je v souladu s územním plánem, neboť se nachází na pozemku pro rekreaci, ve kterém je přípustné mj. umísťovat pozemky pro rekreační objekty, autokempy a zařízení hromadné rekreace. K tomu žalobce předložil výňatek z územního plánu.
7. Podle žalobce předmětná stavba ani neporušuje § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“), na které územní plán obce odkazuje. Zmíněné ustanovení i relevantní část územního plánu se vztahují výhradně k novým stavbám; naopak stavby, které se na daném území nacházely ještě před účinností vodního zákona, popřípadě územního plánu, nejsou touto úpravou dotčeny. Žalobce ve správním řízení doložil, že předmětná stavba je historickou stavbou, která je na daném místě umístěna již přibližně 45 let, ale stavební úřad tuto skutečnost dostatečně nezohlednil. Podle žalobce stavební úřad měl postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy a měl zajistit veškeré podklady potřebné pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 a 3 správního řádu, ovšem žalovaný se právě uvedenými námitkami v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval. Pouze uvedl, že soulad s územním plánem obce (resp. vodním zákonem) se má zkoumat v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli v předmětném řízení o odstranění stavby. To podle žalobce není řádným odůvodněním.
8. Druhý okruh žalobních námitek žalobce označil jako *procesní pochybení správního orgánu*. To spatřuje primárně v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobce napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky dle § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterých odůvodnění každého správního rozhodnutí musí být dostatečným způsobem zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, z nichž rozhodnutí vychází. Jako příklad žalobce uvedl, že v případě posouzení, zda stavba spadá do tzv. volného režimu § 79 odst. 2 písm. o) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, žalovaný pouze uvedl, že je nutné, aby se jednalo o stavbu pro rodinnou rekreaci, a že nepostačuje, aby se stavba nacházela na pozemku pro rodinnou rekreaci. Tento svůj závěr přitom žalovaný opřel pouze o svou interpretaci § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona. Nadto ani neuvedl, o jakou stavbu se tedy podle jeho závěru jedná. Poté žalobce již jen v obecné rovině poukazoval na judikaturu o povinnosti obecných soudů i správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit, a to dostatečně jasným, určitým a srozumitelným způsobem. Dle žalobce v odůvodnění absentuje logická struktura, jakož i vysvětlení, z čeho úřad při rozhodnutí vycházel a o jaké podklady se opřel. Žalobce ke druhému okruhu žalobních námitek uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro absenci náležitého odůvodnění, čímž došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
9. V podání ze dne 25. 7. 2024 žalobce shrnul svou dřívější žalobní argumentaci, aniž by ji jakkoli doplnil. V podání ze dne 5. 8. 2025 zástupce žalobce oznámil soudu ukončení právního zastoupení žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 8. 2024 navrhl zamítnutí žaloby, neboť je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je správné, odůvodněné a přezkoumatelné.

11. Žalovaný nejprve zrekapituloval žalobní námitky. Poté poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o nařízení odstranění stavby bez povolení stavebního úřadu, která nebyla v řízení o dodatečném povolení vedeném podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona dodatečně povolena. V řízení o dodatečném povolení stavby chaty č. 2 vydal stavební úřad dne 26. 7. 2019 rozhodnutí č. j. 5065/15/ROZ, kterým bylo rozhodnuto o tom, že chatu č. 2 na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X nelze dodatečně povolit. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí neodvolal a rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 8. 2019. V řízení o odstranění stavby chaty č. 2 tedy nemohl stavební úřad postupovat jinak, než rozhodl.
12. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí je odůvodněné a přezkoumatelné a že v odůvodnění je podrobně popsáno, proč stavba chaty č. 2 na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X vyžadovala pro svoji realizaci povolení stavebního úřadu.

IV.

Průběh řízení

13. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 16. 5. 2024. Předmětná žaloba byla soudu doručena dne 9. 7. 2024. Je tudíž zřejmé, že obecná zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena [srov. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud pro úplnost uvádí, že zvláštní žalobní lhůta zkrácená na jeden měsíc dle § 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „*nový stavební zákon*“), se uplatní pouze na případy napadených správních rozhodnutí doručených nejdříve dne 1. 7. 2024, kdy nabyla účinnosti nová právní úprava stavebního řádu (srov. § 334a odst. 3 nového stavebního zákona a dále nález Ústavního soudu ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. I. ÚS 3241/24, resp. navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 8. 4. 2025, č. j. 10 As 225/2024-44, ze dne 11. 4. 2025, č. j. 5 As 242/2024-52 nebo ze dne 17. 4. 2025, č. j. 3 As 181/2024-91), s výjimkou tzv. vyhrazených staveb uvedených v příloze č. 3 k novému stavebnímu zákonu, u nichž se zkrácená (jednoměsíční) lhůta dle nové právní úpravy uplatní již u rozhodnutí doručených od 1. 1. 2024, neboť pro ně neplatí přechodné období dle § 334a odst. 1 nového stavebního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2025, č. j. 1 As 247/2024-90).
14. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl účastníkem správního řízení, jakožto vlastník předmětné stavby, jejíž odstranění stavební úřad nařídil) proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, proti němuž již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
15. Usnesením ze dne 14. 8. 2024, č. j. 57 A 43/2024-57, soud rozhodl podle § 34 odst. 4 s. ř. s. tak, že Ing. J. Š., bytem X, není osobou zúčastněnou na předmětném řízení, neboť oznámila soudu, že uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení, až po marném uplynutí stanovené dvoutýdenní lhůty, čímž nesplnila formální podmínku pro získání procesního postavení osoby zúčastněné na řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

16. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci řízení s takovým postupem soudu vyslovili souhlas (žalobce v podání ze dne 25. 7. 2024 a žalovaný ve vyjádření ze dne 7. 8. 2024).

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout *ex officio*, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS).
18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu nynější věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Z listin, které žalobce přiložil k žalobě a které navrhl k důkazu, pouze jediná netvořila součást správního spisu (příčemž soud listiny obsažené ve správním spisu k důkazu neprovádí – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS), a tou byl výstřížek z textové a grafické části územního plánu obce Dlouhá Ves obsahující úpravu „*ploch rekreace*“. Jak bude vysvětleno níže, posouzení souladu předmětné stavby s územním plánem obce Dlouhá Ves není v řízení o odstranění stavby relevantní, navíc úprava ploch rekreace obsažená v předmětném územním plánu nebyla mezi účastníky sporná, tudíž soud zmíněný důkazní návrh pro nadbytečnost neprováděl.
20. Soud z obsahu správního spisu zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby.
21. Dne 11. 3. 2015 žalobce podal žádost o ověření zjednodušené dokumentace (pasportu) stavby „Chata č. 2“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X, kterou stavební úřad po kontrolní prohlídce na místě ověřil opatřením ze dne 10. 4. 2015 (dále jen „*pasport stavby Chata č. 2*“). Dne 2. 11. 2015 vydal stavební úřad usnesení o zrušení úkonu (tj. zmíněného pasportu stavby Chata č. 2), neboť na základě podnětu Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje dospěl k závěru, že pasport stavby Chata č. 2 je v rozporu s právními předpisy (byla prokázána existence pravomocného rozhodnutí ze dne 12. 9. 2003, sp. zn. Výst. 451/00-330, kterým bylo nařízeno odstranit několik staveb, včetně stavby na pozemku p. č. Xb, na kterém byla tehdy evidována Chata č. 2). Následně stavební úřad vyzval žalobce ke zjednání nápravy, a to k okamžitému ukončení užívání stavby Chaty č. 2 do doby vydání kolaudačního rozhodnutí, kolaudačního souhlasu, oznámení stavebnímu úřadu nebo jiného opatření stavebního úřadu k užívání stavby.
22. Dne 6. 11. 2015 stavební úřad vydal oznámení č. j. 4407/15/OZN o zahájení řízení o odstranění stavby „Chata č. 2“, ve kterém žalobce označil jako vlastníka. Dne 10. 12. 2015 žalobce podal u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 8. 1. 2016 stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby. Dne 15. 8. 2019 stavební úřad vypravil rozhodnutí ze dne 26. 7. 2019, sp. zn. 5065/15/VYS/Ko, že stavbu „Chata č. 2“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X nelze dodatečně povolit, přičemž toto rozhodnutí nabylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

právní moci dne 31. 8. 2019.

23. Dne 8. 9. 2021 žalovaný vydal příkaz č. j. PK-RR/3173/21, ve kterém konstatoval nečinnost stavebního úřadu a přikázal mu, aby mimo jiné neprodleně pokračoval v řízení o nařízení odstranění stavby „Chata č. 2“ (vedeném pod sp. zn. 4407/15/VYS/Ko).
24. Dne 14. 10. 2021 provedl stavební úřad šetření na místě, při kterém bylo zjištěno, že řízení je vedeno ve vztahu k částem stavby „Chata č. 2“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X, které byly v průběhu let doplněny k původní chatce (v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby sp. zn. Výst./451/00-330 pracovně označená jako chatka – st. p. č. Xc s elektrickou přípojkou), přičemž se jedná o (i) *na SZ straně navazující zastřešenou zpevněnou plochu z betonové dlažby o rozměrech 4,3 x 2,55 m*; a (ii) *na JV straně navazující kolnu o rozměrech 2,6 x 3,03 m a výšce 2,67 m od podlahy; kolna je zastřešena pultovou střechou*.
25. Opatřením ze dne 11. 11. 2021 stavební úřad oznámil pokračování řízení o nařízení odstranění stavby, poučil účastníky o tom, že mají možnost uplatnit své námítky a že mohou nahlížet do podkladů pro rozhodnutí. Po shromáždění podkladů stavební úřad dne 29. 4. 2022 vypravil rozhodnutí č. j. 4407/15/ROZ, kterým nařídil odstranit stavbu „Chata č. 2“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2022, č. j. PK-RR/3142/22, zrušil napadené prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání stavebnímu úřadu, přičemž hlavním důvodem zrušení byla nevykonatelnost napadeného rozhodnutí stavebního úřadu pro vady ve výroku.
26. Stavební úřad poté opatřením ze dne 17. 4. 2023 oznámil pokračování v řízení. Dne 6. 6. 2023 se konalo ústní jednání na místě stavby, ze kterého byl sepsán protokol a byla pořízena fotodokumentace stavby. Na základě výzvy zapsané do protokolu z ústního jednání žalobce předložil dne 4. 7. 2023 technickou zprávu ke stavbě – Chata č. 2. Stavební úřad vyzval opatřením ze dne 2. 8. 2023 žalobce k doplnění návrhu technologického postupu bouracích prací včetně úpravy pozemku po odstranění části stavby chaty, které byly v průběhu let doplněny k původní chatce. Současně vydal usnesení, kterým přerušil řízení o nařízení odstranění stavby. To bylo následně v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 10. 2023. Stavební úřad proto opatřením ze dne 1. 11. 2023 oznámil pokračování v řízení.
27. Dne 24. 1. 2024 stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým nařídil odstranit stavbu označenou jako „Chata č. 2“ na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X. V odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad poté, co podrobně zrekapituloval průběh celého správního řízení, zejména uvedl, že vlastník stavby nepředložil žádné rozhodnutí nebo jiné opatření stavebního úřadu k posuzované stavbě, ze kterého by vyplynulo, že se nejedná o nepovolenou stavbu. Poté odkázal na územní plán obce Dlouhá Ves platný před 15. 7. 2020, dle kterého se stavba nacházela v zastavěném území v ploše *Území individuální rekreace*, což bylo důvodem, proč stavební úřad při posouzení žádosti dospěl k závěru, že stavbu nelze dodatečně povolit. V dalším průběhu řízení o nařízení odstranění stavby nabyl účinnosti nový územní plán obce Dlouhá Ves a stavební úřad se opět zabýval souladem s novou územně plánovací dokumentací, přičemž dospěl k závěru, že ani podle aktuálního územního plánu, dle kterého se stavba nachází v ploše *Plochy rekreace*, nelze stavbu povolit. Důvodem bylo, že se stavba nachází v aktivní zóně záplavového území vodního toku Otava. Stavební úřad se dále zabýval § 79 odst. 2 písm. o) a § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Dospěl k závěru, že se posuzovaná stavba nenachází na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, neboť žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stavba na pozemku parc. č. Xb v k. ú. X nebyla dosud povolena za účelem bydlení nebo rodinné rekreace. Navíc posuzovaná stavba není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, především vzhledem k aktivní zóně záplavového území. Z těchto důvodů stavební úřad dospěl k závěru, že v případě posuzované stavby se jedná o stavbu, která vyžaduje rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas podle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona. Závěrem stavební úřad upozornil, že v některých předchozích opatřeních bylo uváděno, že se jedná o stavbu na pozemku parc. č. Xb, p. p. k. Xb v katastrálním území X, přičemž v průběhu řízení došlo k zapsání pozemku p. p. k. Xb na LV Xd v evidenci katastru nemovitostí, a proto je již v rozhodnutí uváděn současný aktuální stav, tedy umístění stavby na pozemku st. p. č. Xa v katastrálním území X.

28. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že prvostupňové rozhodnutí v části změnil a ve zbytku potvrdil, jak již bylo podrobně uvedeno v čl. I. tohoto rozsudku. V odůvodnění žalovaný nejprve shrnul průběh řízení a uvedl jednotlivé odvolací důvody, v nichž žalobce namítal (i) *nesprávné odůvodnění rozhodnutí o odstranění stavby*, (ii) *nesprávnou aplikaci územního plánu obce Dlouhá Ves a zákona č. 254/2001 Sb.*, (iii) *procesní vady řízení*, (iv) *vadu výroku rozhodnutí vedoucí k nevykonatelnosti napadeného rozhodnutí*, a (v) *princip právní jistoty*. Poté žalovaný konstatoval, že po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, věc byla řádně projednána a účastníkům řízení byl dán dostatečný prostor k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a k uplatnění námitek. Zjištěné pochybení ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný napravit jeho změnou, neboť ze spisového materiálu a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí měl za zřejmé, že řízení o odstranění stavby bylo vedeno pouze na přístavby chaty č. 2, která již byla nařízena k odstranění rozhodnutím ze dne 12. 9. 2003, č. j. Výst./451/00-330. Samotnou chatu č. 2 nelze opakovaně nařídit odstranit, neboť se jedná o věc, o níž již jednou bylo rozhodnuto. K první odvolací námitce žalovaný uvedl, že z § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona vyplývá, že aby stavba nevyžadovala územní souhlas nebo územní rozhodnutí, musela by být umístěna na pozemku, na kterém se nachází stavba pro rodinnou rekreaci, nikoli (jak žalobce uvádí) na pozemku, který je pouze vymezen územním plánem v plochách rekreace. Tudíž stavba nemůže být ani související a podmiňující stavbou k neexistující stavbě pro rodinnou rekreaci. Stavební úřad ve svém odůvodnění rozebral jednotlivé podmínky obsažené v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, aby prokázal důvod nařízení odstranění stavby. Při posuzování stavby postačí nesplnění jedné z podmínek, aby stavba vyžadovala územní souhlas nebo územní rozhodnutí. Žalovaný upřesnil závěr stavebního úřadu tak, že posuzovaná stavba nesplňuje podmínky obsažené v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, tudíž byla provedena v rozporu s právními předpisy, a proto se jedná o stavbu, která vyžaduje rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas. K druhé odvolací námitce žalovaný uvedl, že při posuzování stavby v rámci řízení o nařízení odstranění stavby stavební úřad zkoumá pouze to, zda stavba vyžadovala, resp. vyžaduje v současném okamžiku povolení stavebního úřadu a zda taková stavba byla povolena, a to řádně nebo v řízení o dodatečném povolení stavby. Jelikož soulad stavby s územním plánem, stejně jako otázka umístění stavby v záplavovém území, jsou rozhodnými pouze v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, označil žalovaný tuto druhou část odvolacích námitek jako mimoběžnou s předmětem řízení o nařízení odstranění stavby. Připomněl, že rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že posuzovanou stavbu nelze dodatečně povolit, nabylo právní moci dne 31. 8. 2019. K poukazu žalobce na § 50 odst. 2 správního řádu žalovaný uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že v řízení o nařízení odstranění stavby bylo důkazní břemeno na straně žalobce. Již v roce 2019 bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, tzn. již v té době muselo být žalobci zřejmé, že nedisponuje žádným povolením této stavby na pozemku (případně již v okamžiku, kdy stavební úřad zahájil řízení o nařízení odstranění stavby v roce 2015). Doba existence stavby na pozemku nemá podstatný vliv na to, zda vyžadovala povolení stavebního úřadu; již v době zahájení řízení o odstranění stavby (v roce 2015) vyžadovala povolení stavebního úřadu. K námitkám procesních vad žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí má za řádně odůvodněné. Za podstatné považuje to, že stavební úřad rozebral jednotlivé podmínky dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, přičemž je patrné, proč stavba vyžadovala územní souhlas nebo územní rozhodnutí, a dále že stavba nebyla dodatečně povolena a ani jiné povolení nebylo předloženo. Námitky týkající se výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný zohlednil změnou výroku prvostupňového rozhodnutí tím, že upravil rozsah stavby, která má být odstraněna. Způsob odstraňování, včetně technologického postupu bouracích prací, je obsažen ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí. Náležitosti dokumentace bouracích prací jsou upraveny přílohou č. 15 vyhlášky č. 499/2006 Sb. K námitkám ohledně situace staveb v okolních kempech žalovaný uvedl, že takové stavby nebyly předmětem řízení o nařízení odstranění jím nyní posuzované stavby. Závěrem žalovaný sdělil, že změna výroku napadeného rozhodnutí, kterou vypustil odstranění již nařízené části stavby, nic nemění na skutečnosti, že tato stavba je nepovolená, tudíž ji nelze užívat.

29. V návaznosti na právě popsání zjištění učiněná ze správního spisu soud považuje za důležité zdůraznit předmět správního řízení, z něhož vzešla obě přezkoumávaná správní rozhodnutí (prvostupňové a napadené). V posuzovaném případě se jednalo o řízení o nařízení odstranění stavby, kterou byly dvě přístavby na stavbě chaty č. 2 stojící na pozemku st. p. č. Xa v k. ú. X (dále též jen „Chata č. 2“), a to konkrétně (i) zastřešená zpevněná plocha z betonové dlažby na severozápadní straně chaty a (ii) kolna na jihovýchodní straně chaty.
30. Nutno doplnit, že žalovaný nenařídil odstranění samotné Chaty č. 2, neboť ve vztahu k této stavbě již existovalo pravomocné rozhodnutí nařizující její odstranění (rozhodnutí ze dne 12. 9. 2003, č. j. Výst./451/00-330). Existenci pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby Chaty č. 2 žalobce nespороval. Stejně tak žalobce nečinil sporným existenci pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 7. 2019, sp. zn. 5065/15/VYS/Ko, podle kterého stavbu „Chata č. 2“, vymezenou včetně obou předmětných přístaveb, nelze dodatečně povolit.
31. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že existují rozdíly mezi řízením o nařízení odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 stavebního zákona. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33, bod 12, v němž se konstatuje následující: „pro dodatečné povolení stavby zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

řízení fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka (a splnění dalších zákonných podmínek), zda bude zahájeno a vedeno“ (obdobně viz rozsudky téhož soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011-117, ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, nebo ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 As 148/2021-23).

32. V rozsudku ze dne 9. 12. 2024, č. j. 7 As 235/2024-30, bod 13, Nejvyšší správní soud uvedl následující: „[...] I přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení se dle (nyní již neúčinného) stavebního zákona jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem, čemuž odpovídá i obsah rozhodnutí v těchto řízeních vydávaných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2014, č. j. 6 As 138/2014-45). Zatímco v řízení o dodatečném povolení stavby posuzuje stavební úřad kumulativní splnění podmínek dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, v případě řízení o odstranění stavby stavební úřad zkoumá kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tzn. zda se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26).“ [všechna podtržení v citacích uvedených v tomto rozsudku byla doplněna soudem].
33. V rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 10 As 312/2020-36, Nejvyšší správní soud v bodu 15 uvedl, že „pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona podstatné to, zda 1) dotčená stavba je stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem, 2) stavba byla provedena bez tohoto povolení a 3) k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně. Námítky, které mohl stěžovatel uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby, tedy nejsou pro řízení o odstranění stavby významné (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017-22, dále ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48, ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 As 423/2019-31).“
34. Z výše citované judikatury je zřejmé, že úkolem správních orgánů v nyní projednávané věci (tj. v řízení o nařízení odstranění stavby) bylo posoudit, zda v případě dotčené stavby (tj. přístaveb Chaty č. 2) byly kumulativně splněny následující podmínky: (i) jedná se o stavbu, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem, (ii) byla provedena bez tohoto povolení a (iii) k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně. Tímto prizmatem soud přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v rozsahu žalobcem v žalobě uplatněných dvou okruhů žalobních námitek.
35. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí. Žalobce sice namítal *procesní pochybení správního orgánu*, ovšem v dané části žaloby brojil pouze proti přezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného (resp. i prvostupňového) rozhodnutí v nedostatečném odůvodnění.
36. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (shrnuté např. v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, bod 24) platí, že „přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat

některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).“ Zároveň platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nutno doplnit, že právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ohledně přezkoumatelnosti rozhodnutí se sice primárně týkaly soudních rozhodnutí, nicméně je lze vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 22).

37. Jelikož žalobce namítal nepřezkoumatelnost nejen napadeného, ale i prvostupňového rozhodnutí, je třeba uvést, že z hlediska soudního přezkumu představují prvostupňové a odvolací rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Proto případné vady či nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohly být zhojeny žalovaným v napadeném rozhodnutí.
38. Soud shledal finální závěr obou správních orgánů, že v případě přístaveb Chaty č. 2 jsou splněny všechny tři zákonné podmínky pro nařízení odstranění stavby stanovené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jako dostatečně odůvodněný. Z napadeného rozhodnutí, jehož obsah soud již zrekapituloval výše, jsou zřejmé důvody, pro které oba správní orgány trvaly na tom, že dotčená stavba nebyla stavbou nevyžadující územního rozhodnutí či souhlasu ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona (jiný důvod, pro který by u posuzované stavby nebylo vyžadováno územní rozhodnutí či územní souhlas nebyl žalobcem ve správním řízení tvrzen), a tudíž měly za splněnou první podmínku po nařízení odstranění stavby. Rovněž splnění zbývajících dvou podmínek je z napadeného rozhodnutí zřejmé, neboť se v něm konstatuje, že žalobce žádné povolení vyžadované stavebním zákonem ve vztahu k dotčené stavbě nepředložil a že dotčená stavba nebyla dodatečně povolena. Ostatně splnění těchto dvou později uvedených podmínek žalobce v žalobě nezpochybil. Žalovaný rovněž reagoval na všechny odvolací námítky, přičemž soud takové odůvodnění shledává dostačujícím. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by v napadeném rozhodnutí absentovala logická struktura, jakož i vysvětlení, z čeho správní orgány při rozhodnutí vycházely a o jaké podklady se opřely. Naopak podle názoru soudu napadené rozhodnutí splňuje požadavky na řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
39. Ke konkrétně namítaným důvodům žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný v dostatečném rozsahu zabýval výkladem podmínek dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, včetně požadavku, aby se jednalo o pozemek, na kterém je umístěna stavba pro rodinnou rekreaci, který oba správní orgány neměly v případě dotčené stavby za naplněný. Žalovaný se rovněž vyjádřil k namítanému souladu dotčené stavby s územním plánem, resp. vodním zákonem (z hlediska umístění dotčené stavby v záplavovém území), přičemž zdůvodnění, proč se těmito námitkami nelze zabývat v řízení o nařízení odstranění stavby (tj. mohly být uplatněny v řízení o dodatečném povolení stavby, a proto nejsou pro řízení o nařízení odstranění stavby významné), je dostačující a přezkoumatelné.
40. Z popsanych důvodů soud shledal tento okruh žalobních námitek nedůvodným, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím bylo přezkoumatelné.

41. Druhý okruh žalobních námitek směřoval do zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to pouze do závěru správních orgánů o tom, že dotčená stavba podléhala rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem. Spor panoval o to, zda se v posuzovaném případě jednalo či nejednalo o stavbu ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona. Naproti tomu, jak již bylo uvedeno výše, naplnění zbývajících dvou podmínek pro nařízení odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona sporné nebylo, neboť žalobce žádné povolení vyžadované stavebním zákonem ve vztahu k dotčené stavbě nepředložil (resp. jej ani ve správním řízení, resp. v žalobě netvrdil) a současně i existuje pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že stavbu „Chata č. 2“, vymezenou včetně obou předmětných přístaveb, nelze dodatečně povolit. Ostatně žalobce naplnění těchto dvou později uvedených podmínek žalobce nezpochybnil ani v žalobě.
42. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že stěžejním důvodem, pro který žalovaný souhlasil s názorem stavebního úřadu, že posuzovaná stavba není stavbou ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, u které se nevyžaduje územní rozhodnutí či územní souhlas, bylo to, že nebyla splněna podmínka, aby se jednalo *o stavbu na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci*, jak vyžadovalo citované zákonné ustanovení. Stavební úřad konstatoval, že žádná stavba na pozemku parc. č. Xb v k. ú. X (ze kterého byl vyčleněn pozemek st. p. č. Xa – pozn. soudu) nebyla dosud povolena za účelem bydlení nebo rodinné rekreace. Žalobce toto zjištění stavebního úřadu nerozporoval (ani v odvolání, ani v žalobě), ovšem argumentoval, že z hlediska předmětné podmínky dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona postačuje, pokud je dotčený pozemek vymezen územním plánem v plochách rekreace (srov. bod 9 odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, resp. bod 17 žaloby). S tímto názorem žalobce se soud neztotožnil.
43. Ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, kterého se žalobce dovolával, bylo do stavebního zákona vloženo novelizací provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., účinnou od 1. 1. 2013. V důvodové zprávě se k této nové právní úpravě uvádí následující: *„Nové znění odstavce 2 vychází z koncepčního přepracování výčtu případů záměrů (staveb), které nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas (ani jinou formu územního rozhodování), a to v kontextu s přepracováním § 103, který vymezuje případy staveb, terénních úprav, reklamních zařízení a udržovacích prací nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení. Podstatné zjednodušení postupů při přípravě doplňkových staveb u rodinných domů a u staveb pro rodinnou rekreaci v zastavěném území představuje možnost realizovat tyto stavby bez územního rozhodnutí, pokud jsou zejména ve stanovené odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku a neslouží k zakázaným funkcím, tj. nejedná se o provozovnu, sklad hořlavin a výbušnin apod. Určitým omezujícím kritériem pro umístění takové stavby je nezbytnost zachování 50% volného pozemku schopného vsakování vody, tzn. že je zde určitým způsobem omezena zastavitelnost pozemku. [...] Dalšími často budovanými doplňkovými stavbami u staveb rodinných domů a staveb pro rodinnou rekreaci v zastavěném území jsou stavby bazénů, které jsou za stanovených podmínek (rozměry a odstupové vzdálenosti) zařazeny do volného režimu“.*
44. Komentářová literatura k podmínce, že se musí jednat *o stavbu na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci*, obsažené v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona uvádí následující: *„Stavba [...] může být umístěna buď pouze na pozemku u rodinného domu [pojem „rodinný dům“ - § 2 písm. a) bod 2. vyhlášky OVÚ], nebo u stavby*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pro rodinnou rekreaci [pojem „stavba pro rodinnou rekreaci“ - § 2 písm. b) vyhlášky OVÚ]. Žádné z obou předchozích omezení tato stavba podle dosavadní právní úpravy neměla, musí souviset nebo podmiňovat (rozumí se účelem užívání, pro který je určena) bydlení nebo rodinnou rekreaci (pozn.: tomuto požadavku lze rozumět, že musí jít o doplňkové stavby k těmto hlavním stavbám) [...]“ (In: MALÝ, S. Stavební zákon: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO183_2006CZ).

45. V obecné rovině pak lze doplnit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 253/2020-73, č. 4207/2021 Sb. NSS, bod 28, konstatoval: „*Ustanovení § 79 odst. 3 stavebního zákona (v dnes platném znění § 79 odst. 2 tohoto zákona) obsahuje výčet druhů staveb a zařízení, které nevyžadují územní rozhodnutí ani územní souhlas. Z povahy věci se jedná o nejjednodušší stavební záměry, které jsou z hlediska územního méně významné a u kterých není potřeba kontroly stavebním úřadem. Jde o stavby a zařízení, které svým rozsahem a charakterem neohrožují veřejný zájem ani oprávněné zájmy ostatních osob, zejména vlastníků sousedních pozemků (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2018, čj. 29 A 197/2016-80).*“
46. Na základě právě uvedeného má soud za zřejmé, že výklad předkládaný žalobcem není správný, neboť stavbami ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona je třeba rozumět doplňkové stavby u staveb rodinných domů a staveb pro rodinnou rekreaci, tudíž z povahy věci se musí jednat o takové stavby, které mají být umístěny na pozemek, na kterém se již nachází stavba rodinného domu či stavba pro rodinnou rekreaci (ke které by daný jednoduchý stavební záměr plnil doplňkovou funkci). Nepostačuje tedy, pokud je dotčený pozemek pouze zahrnut územním plánem do plochy rekreace, jak nesprávně argumentoval žalobce.
47. Jelikož se v případě posuzované stavby (přístaveb Chaty č. 2) nejednalo o doplňkovou stavbu ke konkrétní (legální) stavbě pro rodinnou rekreaci, nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro výjimku z požadavku na vydání územního rozhodnutí či územního souhlasu ve smyslu § 79 odst. 2 stavebního zákona. Proto závěr žalovaného o tom, že posuzovaná stavba podléhala rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, bez dalšího ob stojí. A proto lze souhlasit s žalovaným, že již bylo nadbytečné zkoumat naplnění i dalších podmínek stanovených v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, včetně podmínky, zda posuzovaná stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, jak to činil stavební úřad.
48. Rovněž lze souhlasit s žalovaným v tom, že odvolací argumentace týkající se tvrzeného souladu posuzované stavby s územním plánem obce Dlouhá Ves účinným od 15. 7. 2020, resp. s požadavky vodního zákona, byla v řízení o nařízení odstranění stavby bez významu, neboť měla relevanci již v řízení o dodatečném povolení stavby, které již ale bylo pravomocně skončeno dne 31. 8. 2019.
49. A konečně soud souhlasí s žalovaným i v tom, že žalobcem tvrzená doba existence posuzované stavby neměla pro posouzení věci podstatný vliv, neboť v době zahájení předmětného správního řízení o odstranění posuzované stavby (tj. v roce 2015) bylo pro danou stavbu vyžadováno příslušné povolení stavebního úřadu, resp. na žalobce se neuplatnila jím namítaná výjimka dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona (rozhodná je totiž právní úprava účinná v době zahájení řízení o odstranění stavby – srov. bod 15 již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 235/2024-30). Soud pro úplnost uvádí, že argumentace žalobce o tom, že Chata č. 2 má být na daném místě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

umístěna již přibližně 45 let, se mívá s předmětem řízení, neboť tím není samotná stavba Chaty č. 2 (jejíž odstranění bylo nařízeno již v roce 2003), ale na této stavbě provedené přístavby, které musely být realizovány v mezidobí od nařízení odstranění samotné stavby Chaty č. 2 do zahájení předmětného řízení o nařízení jejich odstranění v roce 2015. Navíc i samotná technická zpráva z roku 1999, na kterou žalobce v žalobě odkazuje (a která byla součástí správního spisu) uvádí, že chata byla v roce 1997 přemístěna a poté renovována.

50. Lze uzavřít, že ani druhý okruh žalobních námitek nebyl nedůvodným.

VI.

Rozhodnutí soudu

51. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že žádná z žalobních námitek směřujících proti napadenému rozhodnutí nebyla důvodnou. Soud proto ve výroku I. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

52. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, neboť měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. listopadu 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu